Vonnisnummer / Griffienummer 2023/4430
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak **16 mei 2023**
Naam van de beklaagde(n)
Systeemnummer parket **20CO6646** Rolnummer Notitienummer parket **GE66.WI.103500/2019**

rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Kamer G30DI

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het openbaar ministerie

en de EISER TOT HERSTEL :

WOONINSPECTEUR
met kantoor te 1000 Brussel, Herman Teirlinkckgebouw, Havenlaan 88 bus 22

eiser tot herstel, vertegenwoordigd door meester loco meester , beiden advocaat te

tegen de BEKLAAGDE(N) :

, RRN
geboren te op
van Nederlandse nationaliteit
ingeschreven te

beklaagde, vertegenwoordigd door meester loco meester beiden advocaat te

TENLASTELEGGING(EN)

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

A verhuren, te huur of ter beschikking stellen, met het oog op bewoning, van woning of woonvorm zonder aan de vereisten en normen te voldoen
als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning of een specifieke woonvorm, als vermeld in artikel 5 § 3 lid 1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, die niet voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van voornoemd Decreet, rechtstreeks of via tussenpersoon, te hebben verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, **namelijk**

in het pand gelegen te kadastraal gekend als , eigendom van geboren op te , wonende te verleden bij aankoopakte van 27.06.2013 door notaris te voor 75/100 in volle eigendom van en voor 25/100 in volle eigendom van ; bij akte van afstand dd. 25.06.2019 door notaris te verkregen in volle eigendom door ;

door een structureel gebrekkige woning te hebben verhuurd aan en

(art. 2 § 1, 31°, en 20 § 1 lid 1 Decreet 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode)

te in de periode van 1 januari 2015 tot en met 3 september 2019 (St. 33 en St. 1)

Vermogensvoordeel : art. 42 en 43 bis S.W.B.

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 58.500 euro

1. hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
2. hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
3. hetzij inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening:

huuropbrengst gedurende de incriminatieperiode:

- huuropbrengst tenlastelegging A.: 45 maanden aan een maandelijkse huurprijs van 1300 euro: 58.500 euro

PROCEDURE

De dagvaarding werd op 12 oktober 2022 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid te Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

De rechtspleging verliep in de Nederlandse taal.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde alle aanwezige partijen.

BEOORDELING OP STRAFGEBIED

1. Overzicht van de feiten

1. Op 3 september 2019 ging de wooninspectie ter plaatse in het pand gelegen t omwille van een vermoeden van inbreuken op de Vlaamse Wooncode. De kamer op de eerste verdieping links aan de straatzijde (kamer 1/2) werd bewoond door de eigenaar die aldaar stond gedomicilieerd en werd niet onderzocht. Het andere deel van de eerste verdieping en de tweede verdieping (kamer 1/1) werd bewoond door

die aanwezig was tijdens de controle. Deze ruimtes werden onderworpen aan een kwaliteitsonderzoek.

Het pand betrof een rijwoning met drie ingerichte bouwlagen en omvatte een gebedsruimte, twee kamers en gemeenschappelijke voorzieningen. Op het gelijkvloers bevond zich de gebedsruimte, een gemeenschappelijke keuken en een gemeenschappelijke berging. Op de eerste verdieping bevond zich de kamer van de eigenaar, een woonkamer/bureauruimte, een gemeenschappelijke douche en drie gemeenschappelijke toiletten. Op de tweede verdieping bevond er zich een kamer met daarin een woonkamer en slaapkamer.
Het gebouw had 33 strafpunten. Kamer 1/1 had 110 strafpunten. De gebreken waren onder meer: vochtinsijpeling ter hoogte van het dakraam, geen lavabo met warm en koud water, niet-werkende verwarming, onvoldoende natuurlijk licht in de slaapkamer, losse trapleuning, geen eigen brievenbus, niet aangesloten gootsteen, niet overal dubbel glas, geen rookmelders.
De gemeenschappelijke keuken had 22 strafpunten (o.a. geen verluchting en te weinig stopcontacten), de gemeenschappelijke douche had 12 strafpunten, het eerste gemeenschappelijk toilet 9 strafpunten, het tweede gemeenschappelijk toilet 9 strafpunten en het derde gemeenschappelijk toilet 15 strafpunten. Het probleem was vooral dat de toiletten ook gebruikt werden door de kerkgangers en er geen privé-toilet was voor de bewoners.
Er was geen vergunning voor de opdeling naar een meergezinswoning.

Kamer 1/1 werd bewoond door het koppel Er werd met een contract afgesloten voor negen jaar vanaf 15 juni 2014 voor een bedrag van 1.300 euro per maand. Het contract vermeldt de huur van *"hal, wc beneden en de twee kamers op de bovenverdieping"*. Het contract vermeldt dat de huurder woonst kiest in het verhuurde goed. verklaarde dat hij de keuken, douche en toilet deelde met : Ze hadden een conflict met de verhuurder omdat hij niet mee betaalde voor de energiekosten. Eerst woonde de broer van beklaagde in kamer 1/2, maar sinds die naar de gevangenis is, woont er zelf. Om die reden stapte hij naar de vrederechter. Bij de vrederechter voerde hij tevens aan dat tegen hun wil in de woning woonde.
Bij verstek werd beslist dat er een plaatsopneming zou gebeuren. Bij deze plaatsopneming op 20 augustus 2019 werd vastgesteld dat de woonkwaliteitsnormen en de brandveiligheidsnormen niet werden gerespecteerd waarna het parket werd ingelicht. Er werd toen ook vastgesteld dat er hangsloten werden aangebracht aan de keuken in juli.

Met brief van 22 januari 2020 werd een herstelvordering door de wooninspecteur ingeleid bij het parket. Gelet op de stedenbouwkundige inbreuk werd de herbestemming of sloop gevorderd. Het college van burgemeester en schepenen van sloot zich hierbij aan.

Gelet op de toen heersende coronapandemie werd een vragenlijst verstuurd naar Ondanks aandringen werd de lijst slechts summier ingevuld en pas bezorgd op 9 september 2020. Uit de vragenlijst blijkt enkel dat beklaagde de woonentiteit verhuurde aan voor 1.300 euro per maand sinds 15 juni 2014. Hij woont zelf in het pand. Hij zou zich niet bewust geweest zijn van de gebreken en er alles aan doen om het in orde te maken.

Na meermaals aandringen werden op 8 december 2021 een aantal onduidelijke foto's van de woning, een aantal offertes en facturen en dezelfde onvoldoende ingevulde vragenlijst bezorgd aan de wooninspectie. Aangezien er geen bewijs geleverd werd over het feit of er voldoende dakisolatie was, werd er geen hercontrole ingepland.

Op 27 januari 2022 ontving de wooninspectie een melding van herstel. Bij de controle op 24 maart 2022 werd vastgesteld dat het pand nu een éengezinswoning betrof met gebedsruimte. Er werd nog een ernstig gebrek van categorie 2 opgemerkt bij het gebouw en er werden vijf kleine gebreken van categorie 1 en drie ernstige gebreken van categorie 2 opgemerkt in de woning.

Op 29 juli 2022 ontving de wooninspectie een mail van dat hij aan de woning zou werken en een aannemer had gecontacteerd alsook een renovatielening bij had aangevraagd.

Op 24 oktober 2022 ontving de wooninspectie een e-mail van inzake een aanvraag van een renovatiecoach.

Op de zitting van 20 december 2022 werden er conclusietermijnen gevraagd en werd gesteld dat er een herstel zou zijn.

Met conclusie neergelegd op 19 december 2022 wijzigde de wooninspecteur de herstelvordering nu er een einde werd gemaakt aan de stedenbouwkundige inbreuk. Er werd gevorderd dat de overtreder werken zou uitvoeren om het pand te laten voldoen aan de vereisten en normen van de Vlaamse Codex Wonen binnen 10 maanden na het tussen te komen vonnis en onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging.

Op 17 februari 2023 ontving de wooninspectie een mail van beklaagde dat er nog steeds geen zicht was op de behandeling van zijn renovatieleningsdossier gelet op de drukte. De wachttijden zouden kunnen oplopen tot 5 maanden. Beklaagde zou zijn dossier ingediend hebben op 18 november 2022.

2. Bespreking van de schuldvraag

1. Beklaagde moet zich voor de rechtbank verantwoorden wegens het verhuren van een woning gelegen in het pand in de in strijd met de Vlaamse Wooncode in de periode van 1 januari 2015 tot en met 3 september 2019.

Beklaagde vraagt de vrijspraak omdat hij het pand nooit zou verhuurd hebben aan met het oog op bewoning. De verhuur zou enkel de evenementenzaal met twee bijhorende kamers en faciliteiten betroffen hebben. Het zou de huurder geweest zijn die per se een woninghuurcontract wou afsluiten zodat hij zich - vermoedelijk met onfrisse bedoelingen - zich aldaar kon laten domiciliëren. Beklaagde zou te goeder trouw geweest zijn en zich niet bewust geweest zijn van de niet-conformiteit. Beklaagde verwijst ook naar het vonnis van de vrederechter waarin beslist werd dat de woning diende te verlaten.

2. De enige tenlastelegging A heeft betrekking op het als verhuurder, eventuele onderverhuurder of persoon die een woning ter beschikking stelt, verhuren, te huur stellen of ter beschikking stellen van een woning of een specifieke woonvorm als vermeld in artikel 5, § 3, eerste lid van de toenmalige Vlaamse Wooncode, die niet voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 Vlaamse Wooncode. Het betreft een inbreuk op de regels inzake de woonkwaliteit.

De decreten over het Vlaamse woonbeleid werden gecodificeerd op 17 juli 2020 bij artikel 2 B.Vl.Reg. 17 juli 2020 (BS 13 november 2020) in de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (art. 1). De Vlaamse wooncode werd mee gebundeld.

Sinds 1 januari 2021 is de woningkwaliteitsbewaking gebundeld in boek 3 van de Vlaamse Codex Wonen. Artikel 3.1, § 1, eerste lid Vlaamse Codex Wonen van 2021 bepaalt de veiligheids- gezondheids- en woningkwaliteitsnormen, zoals die tot 1 januari 2021 vermeld waren in artikel 5, § 1 Vlaamse Wooncode.

Op grond van artikel 3.1, § 1, derde lid, Vlaamse Codex Wonen van 2021 zijn de mogelijke gebreken onderverdeeld in de volgende drie categorieën:
1°gebreken van categorie I: kleine gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden of die potentieel kunnen uitgroeien tot ernstige gebreken;
2°gebreken van categorie II: ernstige gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden maar die geen direct gevaar vormen voor hun veiligheid of gezondheid, waardoor de woning niet in aanmerking zou komen voor bewoning;
3°gebreken van categorie III: ernstige gebreken die mensonwaardige levensomstandigheden veroorzaken of die een direct gevaar vormen voor de veiligheid of de gezondheid van de bewoners, waardoor de woning niet in aanmerking komt voor bewoning.

De strafbaarstelling voor inbreuken op de gestelde vereisten is sinds 1 januari 2021 vervat in artikel 3.34, eerste lid, Vlaamse Codex Wonen van 2021 en luidt: *"Als een niet-conforme of overbewoonde woning rechtstreeks of via tussenpersoon wordt verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, wordt de verhuurder, de eventuele onderverhuurder of diegene die de woning ter beschikking stelt, gestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 tot 25.000 euro of met een van die straffen alleen."*

Ingevolge de definitie van een conforme woning in artikel 1.3, §1, 7° Vlaamse Codex Wonen is een woning niet-conform wanneer er één of meerdere gebreken zijn van de categorie II of III. Meer dan zes gebreken in categorie I levert een extra gebrek op in categorie II.

3. Bij de vaststellingen door de wooninspectie in de betrokken woning betroffen het onder meer ernstige gebreken, namelijk gebreken van thans minstens categorie II, zoals hiervoor vermeld. De gebreken waren ook bijzonder talrijk wat de ernst aantoont.

De ten laste gelegde feiten zijn aldus sinds 1 januari 2021 strafbaar gebleven. De strafmaten zijn dezelfde gebleven.

4. Gelet op de duidelijke vaststellingen van de wooninspectie, de opgestelde huurovereenkomst en de vastgestelde bewoning, staat het voor de rechtbank vast dat

beklaagde een woning verhuurde die manifest niet voldeed aan de woonkwaliteitsvereisten en -normen zoals vastgesteld bij toepassing van artikel 5 van de Wooncode. Het verweer van beklaagde dat het niet de bedoeling zou geweest zijn dat

daar zouden wonen is niet ernstig. De huurovereenkomst is heel duidelijk wat het doel van de verhuur en de verplichte domiciliëring betreft. Bovendien woonde beklaagde zelf ook in de woning en deelde hij de gemeenschappelijke keuken, badkamer en toilet met zijn huurders zodat hij niet onwetend was over de bewoning. Dat de vrederechter de huurders verplichte om de woning te verlaten en beklaagde verplicht werd om huurgelden terug te geven had enkel te maken met het feit dat de woning dermate ongeschikt was voor verhuur dat de huurovereenkomst nietig werd verklaard. Dit doet de vaststelling niet teniet dat beklaagde wel degelijk bewust de ongeschikte woning had verhuurd. Beklaagde kan maar moeilijk verontwaardigd zijn over het feit dat de huurders de woning gebruikten als hoofdverblijfplaats en zich er domicilieerden zoals uitdrukkelijk schriftelijk was overeengekomen en eenvoudig door hem kon worden vastgesteld. Zelfs al zou de woning niet verhuurd zijn, dan nog werd deze duidelijk ter beschikking gesteld wat evenzeer strafbaar is.

3. Straftoemeting

1. De rechtbank stelt vast dat de feiten onder de tenlastelegging A zijn gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet in de vervolgde periode, zodat de rechtbank overeenkomstig artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek, slechts één straf zal opleggen.

Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank die kent.

De straf heeft niet alleen een vergeldende functie, ze moet ook preventief werken: ze moet beklaagde ertoe aanzetten in de toekomst geen misdrijven meer te plegen.

2. De regelgeving over het Vlaamse woonbeleid beoogt onder meer het waarborgen van het fundamenteel recht op menswaardig wonen.

Personen die onroerende goederen verhuren met winstoogmerk moeten bij de verhuur of terbeschikkingstelling van woningen de door de overheid opgelegde kwaliteitsnormen en -vereisten strikt naleven en mogen niet besparen op investeringen hiertoe. Een bestraffing dringt zich op.

3. Beklaagde is oud en werd reeds driemaal veroordeeld voor verkeersinbreuken. Gelet op de duur van de feiten en nu het pand nog steeds niet conform is, is de gunst van de opschorting geen passend signaal om beklaagde de ernst van de feiten te doen inzien. De hierna bepaalde geldboete is passend en noodzakelijk als maatschappelijk signaal en om recidive te voorkomen.
Nu beklaagde nog niet eerder werd veroordeeld voor inbreuken op de Vlaamse Wooncode of Vlaamse Codex Wonen en nu beklaagde hier gelet op zijn strafverleden nog voor in aanmerking komt, zal de rechtbank een deel van de geldboete opleggen met de gunst van het

gewoon uitstel. Beklaagde moet beseffen dat dit uitstel nog kan worden herroepen indien hij nieuwe misdrijven pleegt.

4. De feiten werden gepleegd voor en na 1 januari 2017 zodat de op te leggen geldboete met zeventig opdeciemen moet worden verhoogd.

5. De beklaagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 200 euro (met opdeciemen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklaagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand" (artikel 4 § 3 en artikel 5 §§ 1 en 1 van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand). Deze bijdrage bedraagt 24 euro.

De beklaagde moet ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 58,24 euro.

4. <u>Verbeurdverklaring</u>

1. Het openbaar ministerie vordert schriftelijk overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis Strafwetboek de verbeurdverklaring bij equivalent van de vermogensvoordelen die de beklaagde wederrechtelijk uit het bewezen misdrijf zou hebben bekomen, namelijk 58.500 euro. Het betreft in concreto de verworven huurgelden van 1.300 euro per maand voor een periode van 45 maanden.

2. De verbeurdverklaring van vermogensvoordelen is een facultatieve bijkomende straf. Gelet op de beslissing van de vrederechter en de rechtbank van eerste aanleg waarbij beklaagde reeds verplicht werd om de huurgelden verminderd met een bezettingsvergoeding terug te geven aan de huurders, zal de rechtbank geen bijkomende verbeurdverklaring uitspreken als straf.

HERSTEL

1. De wooninspecteur vordert het herstel van het pand in ,
namelijk het principiële herstel (conform de Vlaamse Codex Wonen, namelijk het herstel naar de conformiteit) binnen een termijn van 10 maanden en onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging.

2. De rechtbank stelt vast dat er nog geen herstel is waardoor de herstelvordering nog actueel is. De vordering is wettig en niet kennelijk onredelijk en dient te worden bevolen.

3. Nu de vaststellingen dateren van ruim drie jaar geleden en beklaagde nog steeds niet tot een herstel is gekomen en verwijst naar financiële problemen, vreest de rechtbank dat beklaagde zonder een dwangsom als stok achter de deur nooit tot daadwerkelijk herstel zal overgaan.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen in die omstandigheden een gepaste en noodzakelijke aansporing van beklaagde om nu effectief zelf tot herstel over te gaan of over te laten gaan. Een vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregelen verdient vanuit het oogpunt van het algemeen belang de voorkeur, gezien een ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregelen kosten voor de gemeenschap veroorzaakt, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat over de recuperatie van deze kosten.

Beklaagde krijgt een hersteltermijn vooraleer de dwangsom verbeurt, terwijl de hersteltermijn pas loopt vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis.
De rechtbank kent een ruime hersteltermijn van zestien maanden toe, zoals verzocht door beklaagde, en houdt hierbij rekening met het feit dat er thans geen verhuur meer is en beklaagde al verschillende inspanningen heeft gedaan om tot een herstel te komen en op die wijze de kosten voor herstel kan spreiden.

Een dwangsom van 50 euro per dag vertraging is naar het oordeel van de rechtbank passend om beklaagde ertoe aan te zetten het opgelegde herstel uit te voeren.

De lange tijd waarin beklaagde al kon overgaan tot het volledige herstel van de woningen en de ruime termijn die hem hiertoe nog wordt verleend, brengt mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna beklaagde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

De rechtbank machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van tot ambtshalve uitvoering over te gaan, voor het geval het herstel niet binnen de gestelde termijn wordt uitgevoerd, overeenkomstig artikel 3.47 Vlaamse Codex Wonen.

De rechtbank machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van ook om de kosten van een eventuele herhuisvesting, bedoeld in artikel 3.33 Vlaamse Codex Wonen, te verhalen op beklaagde.

4. Nu de woning thans enkel bewoond wordt door beklaagde zelf, is er geen reden om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren wat betreft de herstelvordering.

BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

Omdat het door beklaagde gepleegde misdrijf mogelijk schade heeft veroorzaakt, houdt de rechtbank de burgerlijke belangen ambtshalve aan, overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering (art. 4 V.T.Sv.).

TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 7, 38, 40, 41, 66, 100 Strafwetboek;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 1 (§1, 2° en §2), 8, 14 van de Wet van 29 juni 1964;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

De rechtbank:

op tegenspraak ten aanzien van ;

Op strafgebied

Ten aanzien van ;

Verklaart de feiten van de tenlastelegging A bewezen.

Veroordeelt voor de tenlastelegging A:

tot een **geldboete** van **4.000,00 EUR**, zijnde **500,00 EUR** verhoogd met 70 opdeciemen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft deze **geldboete** voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **1.600,00 EUR**, zijnde 200,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,24 EUR

- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 295,50 EUR.

Herstel

Beveelt aan op vordering van de wooninspecteur het pand gelegen te , **te herstellen** door de nodige renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerken uit te voeren zodat de woning conform is aan de veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten bedoeld in artikel 3.1 Vlaamse Codex Wonen 2021;

beveelt dat het herstel zoals hierboven bevolen gebeurt binnen een **termijn** van **16 maanden** na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis, onder verbeurte van een **dwangsom** van **50,00 EUR** per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van dit vonnis binnen de gestelde termijn;

machtigt, voor het geval het pand niet binnen de opgelegde termijn werd hersteld, de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel te voorzien, met de daaraan verbonden kosten ten laste van de veroordeelde;

machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van om de kosten van eventuele herhuisvesting, bedoeld in artikel 3.33 Vlaamse Codex Wonen, te verhalen op de veroordeelde.

Op burgerlijk gebied

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare zitting op 16 mei 2023 door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI:
, rechter
in aanwezigheid van een magistraat van het openbaar ministerie,
met bijstand van griffier